

Az Érdi Lengyel-Magyar Kulturális Egyesület 2015. évi lengyelországi kirándulásáról...

Egyesületünk minden évben fölkeresi Lengyelország valamelyik, legtöbbször hozzánk közel eső vidékét. Célunk, hogy mélyebben megismerjük a lengyel-magyar kapcsolatokat, ennek tárgyi emlékeit – és ezt az ilyen utak során kiválóan megtehetjük, ha nagyon figyelve, nyitott szívvel és figyelő ésszel megyünk. Természetesen minden táji és történelmi szépséget igyekszünk megismerni az utak során.

Idén a Krakkó melletti Ojcówi Nemzeti Parkot és környékét látogattuk meg, érintve a Sasfészek útvonalat, amely az ország déli határán levő várakat fűzi fel egy sorba. Krakkóban is eltöltöttünk egy napot, hazafelé pedig két egyházi „nevezetességet” kerestünk föl.

Ami megnehezítette az életünket ebben a 4 napban (aug. 6-9.), az a rendkívüli hőség volt! (Krakkóban biztosan elérte a 40 C fokot a hőmérséklet, hiszen az aszfalton és a városban belül mindig melegebb van.)

Szlovákiában az első programunk az Ipolysági Városi Könyvtár meglátogatása volt. Solmosi Márta igazgatóasszony és kollégái fogadtak bennünket meleg szeretettel, pogácsával, hűsítővel, kávéval. Megnéztük Jan Plava Ipolyságot és környékét ábrázoló makett kiállítását, Mártától pedig ismertetőt hallottunk a könyvtár nagyon fontos kulturális missziójáról.

Ezt követően megálltunk Dovalban egy frissítőre, majd a Rózsahegyhez tartozó Wkolinec műemlékfalut kerestük föl. No, itt sem volt hideg, amíg fölkapattunk gyalog az autóbusz által megközelíthetetlen faluba. Viszont a látvány feleltette a nehézségeket: eredetiben megőrzött faházak, harangtorony, az egyetlen kőépület a templom, a múzeum, a nagyon finom forrásvíz - és persze a gyönyörű látvány a környező hegyekre – lenyűgözte azokat, akik feljöttek a busztól.

Szállásunk a Krakkó melletti Modlnicában volt egy hotelben, az ellátás és a szobák kiválóak, a melegről persze nem tehetünk.

Második napon a Sasfészek útvonal két várával, az ogrodzieniecki és a rabsztyn-i várral kezdtük, majd az ojcówi várral zártuk a napot. Kiváló idegenvezetőnk, Krzysztof Lelek sok természetföldrajzi és biológiai jellegzetességet megmutatott az Ojcówi Nemzeti Parkban, ami egyébként a legkisebb Nemzeti Park Lengyelországban. De nem maradtunk történelmi ismeretek nélkül sem: mindhárom várról elmondta nekünk a lényeges tudnivalókat. Az ogrodzieniczi vár nagyon látványos, rendkívül impozáns és a turistákra figyelő idegenforgalmi látványosság. Mellette található egy makettkiállítás, miniatűr várak, a Wawel, Czectochowa és a Sasfészek útvonal várjai. Hősiesen megmásztuk a műemlék minden pontját, bár akkor még nem tudtuk, mi vár utána ránk: a rabsztyni vár, ami valóban inkább csak egy rom, bár a lelkes helyiek igyekeznek rekonstruálni (hol szakmaian, hol kevésbé). Viszont a tűző déli napon a hegyoldalban megmászni nem volt egyszerű – de a társaság 90 %-a megtette! A kilátás kárpótolt bennünket a szenvedésért! A következő célpont, az ojcówi vár ezekhez képest felüdülés volt! A park közepén egy fás-ligetes helyen lévő várrom – igaz, 160 lépcsőt kellett megtenni érte. De itt is a kilátás, a várhangulat és a már hűvösebb (kb. 30 C fok) kárpótolt bennünket. Az út során Krzysztof javaslatára megtekintettük Európa legnagyobb sivatagát.

<http://www.regio4trip.eu/hu/region/biala-przemsza/tourism/bledowi-sivatag-europa-legnagyobb-sivatagja,58.html>

Végimentünk a busszal a nemzeti parkban: egyik végén található a Pieskowa Szkala nevű kastély, amit azonban csak kívülről tekinthettünk meg, mert április óta felújítás miatt zárva van. A mellette levő Herkules buzogánya nevű szikla érdekes látnivalót jelentett, természetesen sok poénra adott alkalmat. A kellemes autózás közben megnéztük a Vizi kápolnát, a park malmait, épületeit. Így jutottunk el az ojcówi várhoz, amiről már szó esett.

A napi program végén még volt erőnk egy kis barátkozásra, ismerkedésre, kvaterkázásra, borozgatásra – természetesen kizárólag csapatépítés szempontjából!

Másnap Krakkóban visszasírtuk a nemzeti park fáit, hűvösét, a 40 C fokot közelítette a hőmérséklet! Ráadásul a város „extra” szolgáltatással várt bennünket: belecsöppentünk a Tour de pologne-ba! A belvárosban mindenütt kordonok, lezárt utcák, a parkolóba is csak „protekcióval” jutottunk be, tudván, hogy ki is csak akkor jöhetünk, ha vége van a versenynek! A programot a Wawellel kezdtük: a tömegben a csoportunk még együtt megtalálta Szent Hedvig sírját, előtte a magyar himnusszal tisztelegtünk. Próbálkozásaink ellenére a csoportunk kettészakadt: szerencsére mindkét társaság lengyelül tudó „vezetőt” kapott: az egyik társaság Sebestyén István vezetésével „működött”, a másik pedig Ewa irányításával kereste föl Báthory István sírját. A koszorú Istvánnál volt, viszont a mi csoportunk énekelte el a szarkofágnál a Székely himnuszt! Végül megtaláltuk egymást, és indultunk a Rynekre. Persze akkor már zajlott a kerékpárverseny, időnként a kordonok kettészakítottak bennünket, de együtt érkeztünk a Balassi-emléktáblához, ahol két magas fiú elhelyezte a koszorúkat, de verssel, dallal értelmetlen lett volna emlékezni a tömegben, a kordonnal lezárt utcában. A Collegium Maiusnál viszont szerencsénk volt: éppen érkezésünk pillanatában jöttek ki a toronyból a krakkói nevezetes személyek (természetesen báb formában). Szabad program következett, mindenki kedvére járhatta Krakkó belvárosát, ehetett-ihatott, nézhette a bicikliversenyt! Szinte mindenki meglátogatta a Mária-templomot, a Posztócsarnokot – és a kávézókat, sörözőket.

Visszatérve az autóbushoz, aggódva figyeltük a verseny utolsó 20-60 percét! Mert a vége előtt nem tudunk kijönni a „protekciós” parkolóból! A közelben levő üzletben viszont el tudtuk intézni a picit későbbre tervezett vásárlást (persze főleg a nők, hiszen a fiúk nézték a verseny utolsó perceit!). Így aztán késedelem nélkül értünk „haza”, ahol ismét finom vacsora várt bennünket. Este folytattuk az előző este megkezdett ismerkedést, most már kevesebb kamion „kíséretében”.

A negyedik nap szinte pihenőnap volt: zömmel a légkondicionált buszban töltöttük. Indulás után megtekintettük Kalwaria Zebrzydowskat, éppen zajlott a nagy tömegeket vonzó mise. Fölmértük a barokk templom nagyságát, méltóságát, a kálvária bejárhatóságát, de aztán mentünk tovább Wadowicébe, hogy a lengyel pápa szülővárosában mehessenek a vallásosak szentmisére. Így is lett, de sajnos a múzeumot senki nem tudta megtekinteni a tömeg miatt. A magyar nyelvű ismertető viszont segített a főteret és környékét megismerni, a pápai krémes lelőhelyét megtalálni.

Hazafelé több útvonalat választhattunk, a legrövidebbet és egyben legszebbet választottuk. A GPS azonban még ehhez is hozzá tett: elirányított bennünket egy nagyon szép hegyes-dombos vidékre, ahol egyébként már jártunk, de másik irányból. Gyakorlatilag Felsőbölönke skanzenénél kötöttünk ki, utána viszont már csak a technikai megállások következtek.

Bordalokat hallgatva, énekelve érkezünk Felvidéken át Magyarországra. Ahogy elváltunk apró részletekben, mindenki úgy szólt, hogy a rettentő meleg ellenére jól érezte magát. Nemcsak a látnivalók voltak felejthetetlenek, hanem a közösség élménye, az erőt próbáló hegy- vármászás:

vajon meg tudom-e csinálni? Van-e elég erőm és lelkierőm megtenni? Ezekre kérdésekre kaptuk meg a választ. Ha valaki fölmérte az erejét, egészségi állapotát, és nem vállalkozott valamire, természetesen az sem baj, természetes dolog. De senki nem nyafogott, bár hiába is tette volna: egy ilyen előre megszervezett programon már nem nagyon lehet (és nem is illik!) változtatni!

Azt gondolom, ez az út is emlékezetes lesz a számunkra: várak, templomok, nemzeti park, kerékpárverseny – és a hőség! Remélem, mindenkiben megmaradtak a szép emlékek, a nevezetességek, a megismert legendák, Krysztóf humora, a bicikliverseny egyedülállósága, a jó beszélgetések, nagy nevetések. Azt tesszük el az emlékeinkben, amelyek a legfontosabbak: talán a lengyel-magyar barátságához ezzel is hozzájárultunk.

Bazsóné Megyes Klára